

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobkyně: **H. T. K. S., narozená X**
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
t. č. v ZZC Bělá – Jezová, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2024, č. j. OAM-354/BE-VL17-VL16-PS 2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2024, č. j. OAM-354/BE-VL17-VL16-PS 2024, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah podání účastníků řízení

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podané dne 27. 3. 2024 Městskému soudu v Praze 27. 3. 2024 a následně postoupené zdejšímu soudu bez správního spisu dne 17. 4. 2024 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců (v textu též jako „ZZC“) a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání jejího zajištění do 2. 9. 2024.
2. Žalobkyně předně poukázala na to, že se sama dostavila na oddělení pobytové kontroly, přičemž současně sdělila adresu, na které v České republice žije. Zdůraznila také, že neměla

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

ponětí o tom, že je vedena v evidenci Schengenském informačním systému (dále „SIS“). Žalobkyně také uvedla, že měla za to, že trestní řízení vedené s ní v Německu, bylo ukončeno pokutou a tím byla věc vyřešena. Dále poukázala na to, že v České republice žijí i tři její děti, z toho dvě nezletilé, kdežto ve Vietnamu nemá žádné rodinné ani sociální vazby. Žalobkyně trvá na tom, že má důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž jí žalovaný nemůže klást k tíži okamžik, ke kterému žádost podala. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

3. Žalobkyně má za to, že bylo namístě aplikovat mírnější opatření před jejím zajištěním; žádný z důvodů pro zajištění cizince uvedených v §46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu sám o sobě neimplikuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využít zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu a vždy (resp. až na výjimečné případy) by bylo zapotřebí cizince bez dalšího zajistit. Žalobkyně má za to, že by popřípadě i bydlení v Pobytovém středisku Jezová skýtalo záruku, že jí bude doručována pošta, a bude tedy kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům a bude plně spolupracovat se správními orgány.
4. Nakonec žalobkyně žalovanému vytkla, že neodůvodnil délku zajištění žalobkyně, přičemž zdůraznila, že je zajištění nejzávažnějším zásahem do svobody cizince a je nutno ho aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal průběh správního řízení. Shrnl, že má za to, že v případě žalobkyně jsou dány důvody pro její zajištění a že z důvodu jejího jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné. Proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jejímu zajištění. K napadené délce zajištění se žalovaný nijak nevyjádřil.

II. Obsah správního spisu

6. Soud ze správního spisu, který byl do datové schránky soudu dodán toliko v prosté kopii dne 24. 4. 2024 v 18:00 hodin, zjistil, že Policie České republiky, krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „policie“) rozhodnutím ze dne 4. 3. 2024, č. j. KRPA-77490-12/ČJ-2024-000022-ZZC, zajistila žalobkyni za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Policie stanovila dobu zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody (dále jen „první rozhodnutí o zajištění“). V odůvodnění policie shrnula zjištěný skutkový stav, tedy že žalobkyně byla zajištěna dne 4. 3. 2024 v 11:20 na pracovišti žalovaného, kam se dostavila, aby požádala o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR. Předchozí žádost žalobkyně ze dne 4. 1. 2023 o povolení k pobytu na území ČR byla zamítnuta. Lustrací bylo zjištěno, že žalobkyně je vedena v evidenci SIS jako nežádoucí osoba ode dne 15. 8. 2023 do 15. 8. 2028 vyhlášením státem Německo (záznam veden pod č. j. 33.43SM112152). Žalobkyně má zavedený aktivní návratový záznam. Žalobkyně však nevycestovala a neopustila území EU. Policie shrnula obsah protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 3. 2024. Žalobkyně do protokolu uvedla, že do ČR přijela v roce 2000 a od té doby zde žije. Nejprve na území ČR pobývala na základě azylu, poté získala povolení k trvalému pobytu. V roce 2013 nastoupila do výkonu trestu, v roce 2016 byla podmíněně propuštěna a poté znovu nastoupila do výkonu trestu v roce 2016 a dne 6. 12. 2022 byla propuštěna. V průběhu výkonu trestu jí byl zrušen trvalý pobyt. Po propuštění z výkonu trestu se dostavila na pracoviště žalovaného k vydání výjezdního příkazu s platností do 4. 1. 2023. Dne 4. 3. 2023 se dostavila na pracoviště znovu, aby požádala o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalobkyně má tři děti, občany

České republiky (syn V. S. narozen X, dcera N. H. T. narozena dne X a dcera A. H. T. narozena dne X, nyní žijící u pěstounky, resp. opatrovnice). Žalobkyně uvedla, že děti ji navštívily v Praze, pěstounka jim však znemožňuje setkávání. V Německu byla v roce 2010, kde spáchala krádež. Byla u soudu, kde jí bylo řečeno, že důsledkem bude jen pokuta, měla za to, že je věc ukončená. Nevěděla, že je s ní vedeno nějaké soudní řízení. Nehovoří německy. O svém vyhoštění nevěděla a nebylo jí osobně nic doručeno. Bydlí v bytě v ulici X, kde má svůj pokoj, má sepsanou nájemní smlouvu, platí 5 000 Kč za měsíc. Nahlásila adresu pobytu, „*mám označenou poštovní schránku ani domovní zvonek*“. **Rovněž to ohlašovala přidělenému probačnímu úředníku pro Prahu 5** (důraz přidán soudem).

7. Policie uvedla, že žalobkyně jednala v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, a je proto dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění. Žalobkyně měla možnost se zajímat o své trestní řízení v Německu a dobrovolně vycestovat. Žalobkyně „*je dospělá, soběstačná a schopná se o sebe postarat. Ano na území České republiky se zdržovala řadu let. Porodila zde tři děti a vazby ve Vietnamu uvádí, že jsou zpřetrhány. V zemi původu má svoji rodinu, která ji dle jejích slov sdělila, že se do Vietnamu nemá vracet. Cizinka má na území pohledávky za výživné na děti a za pobyt ve věznicích. Tyto dluhy hradí a splácí. Pracuje v nemocnici M. a poslední dobou pracuje na OC S.*“ Přesto, že má zde žalobkyně tři děti, může s nimi udržovat kontakt prostřednictvím sociálních sítí. Ostatně i v době jejího uvěznění byla od dětí odloučena. Rozhodnutí tedy nepřiměřeně nezasahuje do jejího soukromého a rodinného života. Mírnější donucovací opatření by nebyla účinná. Ačkoliv se žalobkyně na uvedené adrese určitě zdržuje, pobývá na území EU a smluvních států neoprávněně. Žalobkyně v protokolu o podání vysvětlení uvedla, že nemá finanční prostředky ke složení kauce. Žalobkyně má vůči orgánům ČR dluh, který sice splácí, ale sama nedisponuje tak velkou částkou, aby mohla složit kauci. K možnosti uložit povinnost osobně se hlásit na policii, policie uvedla, že žalobkyně by sice mohla toto opatření dodržovat, ale pobývá na území smluvních států neoprávněně. Policie považuje za neúčelné, aby bylo uloženo opatření zdržovat se v místě určeném policií, neboť na území smluvních států pobývá neoprávněně. Existuje navíc důvod nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů. Žalobkyně se dostala do této situace vlastní opakovanou trestnou činností. Doba 30 dnů je přiměřená vzhledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu návratového rozhodnutí (zařízení přepravních dokladů, obstarání letenky či průvozu, zajištění policejní eskorty, komunikace s domovským státem).
8. Dne 7. 3. 2024 požádala žalobkyně v ZZC Bělá Jezová o udělení mezinárodní ochrany.
9. Dne 8. 3. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání jejího zajištění do 2. 9. 2024. V odůvodnění stručně shrnul dosavadní průběh řízení, tedy že žalobkyně požádala o azyl dne 7. 3. 2024 a že byla dne 4. 3. 2024 zajištěna, neboť je vedena v evidenci SIS jako nežádoucí osoba ode dne 15. 8. 2023 do 16. 8. 2028 a má zakázaný pobyt a vstup na území EU a smluvních států na dobu 5 let. Žalovaný shrnul obsah protokolu ze dne 4. 3. 2024. Uvedl, že jsou dány důvody pro zajištění žalobkyně a že mírnější donucovací opatření by byla nedostačující a neúčinná. Žalobkyně měla možnost zajímat se o své trestní řízení v Německu a dobrovolně vycestovat, přesto tak neučinila. Žalobkyně tak svým postojem potvrdila svůj vztah k právnímu řádu ČR a EU. Žalovaný „*nemá za prokázané, že v případě řízení ve věci mezinárodní ochrany by se na tomto mělo z její strany něco změnit, a dotýčná by respektovala své povinnosti ve smyslu zákona o azylu.*“ Žalobkyně neuvedla žádnou objektivní překážku, která by ji bránila v návratu do

Vietnamu. Naopak potvrdila, že ji v domovské zemi nic nehrozí. Ačkoliv zde má žalobkyně děti, žijí od mala v pěstounské péči, žalobkyně má dluh na výživném a opakovaně zde páchala drogovou trestnou činnost. Žádost o mezinárodní ochranu podala až po třech dnech po zadržení. A ani netvrdila, že by jí v podání dřívější žádosti bránila nějaká skutečnost. Žádost o mezinárodní ochranu tedy podala pouze ve snaze oddálit či zmařit realizaci jejího vyhoštění. Propuštěním žalobkyně ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu. Nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnila a respektovala by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Žalobkyně není zranitelnou osobou.

10. K uložení maximální délce zajištění žalovaný uvedl, že ačkoli považuje podání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu za účelové, není vyloučeno, že nebude nezbytné posuzovat žádost standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Při stanovení (maximální možné) doby zajištění v délce 120 dnů tak zohlednil délku základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu, která je 6 měsíců.
11. Dále jsou ve spisu cestovní doklad žalobkyně, informace žalovaného ze dne 14. 6. 2023 k bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu, rodné listy tří dětí žalobkyně (syn V. H. narozen dne X, dcera N. H. T. narozena dne X a dcera A. H. T. narozena dne X).

III. Posouzení žaloby soudem

12. Žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou a splňuje veškeré náležitosti kladené na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). O věci rozhodl soud bez jednání, neboť žádný z účastníků nařízení jednání nepožadoval.
13. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
14. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
15. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem [písm. a)] nebo osobně se hlásit ministerstvu v době jím stanovené [písm. b)].

16. Soud na úvod připomíná, že jedním z účelů zajištění podle shora citovaného ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31). Účelem zajištění v tomto případě tedy není pouze zaručit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).
17. Soud pak v tomto řízení přezkoumává pouze rozhodnutí o tzv. přezajištění, které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. přezajištění tak *de facto* navazuje na prvotní rozhodnutí o zajištění, přičemž je přípustné, aby rozhodnutí o tzv. přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42). Pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu (Policie České republiky), není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup jeho pochybením, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení.
18. Žalobkyně namítla, že žalovaný dostatečně nezdůvodnil, proč podle něj nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Tento žalobní bod je důvodný.
19. V souvislosti s uložením mírnějších opatření soud předesílá, že jejich uložení má žalovaný zvažovat a posuzovat v prvním kroku při rozhodování o zajištění cizince a až následně, není-li možné k uložení zvláštních opatření přistoupit, a jsou-li naplněny podmínky pro zajištění cizince, může přistoupit k omezení cizince na svobodě zajištěním.
20. Žalovaný v případě hodnocení podmínek pro uložení mírnějších opatření toliko popsal skutkový stav, zejména protiprávní jednání žalobkyně, která v minulosti páchala trestnou činnost, a dokonce byla za páčání této trestné činnosti ve výkonu trestu ve vězení. Žalovaný zdůraznil, že podle něj žalobkyně prokázala svůj vztah k právnímu řádu a není důvod se domnívat, že by svůj vztah změnila. Ve vztahu k dětem toliko poukázal na skutečnosti, že jsou v pěstounské péči a že má žalobkyně dluh na výživném. Žalovaný se ovšem nijak nezabýval tím, že žalobkyně opakovaně uváděla, že na území České republiky pobývá dlouhodobě (v České republice je dokonce od roku 2000), bydlí v bytě s kamarádkou (na adrese X) na základě nájemní smlouvy, přičemž žalovanému byla známa i výše uvedená adresa bydliště žalobkyně. Navíc z prvního rozhodnutí o zajištění vyplývá, že má žalobkyně přiděleného též probačního úředníka, kterému uvedla i tutéž adresu svého bydliště jako policii. Žalobkyně navíc uvedla, že na území České republiky i pracuje a snaží se tak splácet dluh na výživném. V neposlední řadě žalovaný také zcela pominul, že žalobkyně opakovaně zdůrazňovala, že je pro ni důležité *legalizovat* svůj pobyt na území České republiky, aby se mohla starat o své děti. Žalobkyně přitom při výslechu i relativně podrobně popsala, jak je se svými dětmi v kontaktu, případně jak s nimi byla v kontaktu v době výkonu trestu, čímž tak není její tvrzení zjevně nevěrohodné nebo irelevantní a mělo být vypořádáno. Dále uvedla, že nevěděla o tom, že jí bylo v Německu uloženo správní vyhoštění, pouze připustila, že se dopustila krádeže, avšak měla věc za vyřešenou (pokutou).

21. Za tohoto skutkového stavu přitom dle názoru soudu nelze mít pouze s odkazem na dřívější trestnou činnost žalobkyně za to, že by nyní výrazně hrozilo, že by žalobkyně vědomě nespolupracovala se státními orgány. Žalovaný se s výše uvedenými informacemi nikterak nevypořádal a pouze formálně poukázal na existenci dřívější trestné činnosti žalobkyně, na svěření dětí žalobkyně do pěstounské péče a na existenci dluhů žalobkyně na výživném, přičemž z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč nezohlednil, že má žalobkyně konkrétní bydliště v České republice, na kterém se zdržuje, případně že v České republice i pracuje, čímž by mohla být dostupná minimálně u svých zaměstnavatelů. A navíc se vůbec nevypořádal s tím, že má žalobkyně přiděleného i probačního úředníka, se kterým dle jejích tvrzení spolupracuje (sdělila mu minimálně adresu bydliště). Zároveň nejsou zjevně nevěrohodná ani tvrzení žalobkyně o snaze zůstat v kontaktu se svými dětmi. Žalobkyně popsala jejich vzájemný kontakt, případně i navrhovala, že doloží vyjádření svých dětí o jejich vztahu. Není tak zjevně nevěrohodné tvrzení žalobkyně o tom, že má zájem spolupracovat se správními orgány za účelem *legalizace* pobytu na území České republiky (nelze pominout ani to, že se žalobkyně sama dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu, zároveň se opakovaně pokoušela svůj pobyt se správními orgány *vyřešit*), žalovaný tak byl povinen se s danými argumenty řádně vypořádat a sdělit důvody, proč je nepovažuje za relevantní. Napadené rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nijak nezhodnotil a neuvedl, proč nepovažoval zjištěné skutečnosti (bydliště žalobkyně, výkon zaměstnání, kontakt s dětmi, dobrovolné přihlášení se u policie, spolupráce s přiděleným probačním úředníkem) za relevantní pro uložení mírnějšího opatření.
22. Jelikož se žalovaný nezabýval řádně možností uložení mírnějších opatření, je nadbytečné již i posouzení splnění podmínek podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. odst. 19 tohoto rozsudku)
23. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný nepřezkoumatelným způsobem odůvodnil délku uloženého zajištění, z napadeného rozhodnutí není vůbec patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobkyně. I tuto žalobní námitku vyhodnotil soud jako důvodnou.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 7 Azs 251/2015-66, uvedl, že „[v]ymezení konkrétní doby trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, je věcí správního uvážení ministerstva. Proto musí být z rozhodnutí seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah, s přihlédnutím ke specifickým a okolnostem konkrétního případu, ministerstvo tuto dobu stanovilo.“ Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí toliko uvedl, že stanovil maximální zákonem stanovenou dobu zajištění ve lhůtě 180 dnů s ohledem na délku trvání základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle § 27 odst. 1 zákona o azylu, která činí 6 měsíců. Žalovaný ovšem zcela rezignoval na zhodnocení konkrétních okolností případu a zejména skutečnost, kterou přesvědčivě v celém rozhodnutí odůvodnil, tj. že považuje žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu za účelovou a toliko s cílem oddálit správní vyhoštění. Zcela obecné odůvodnění žalovaného by připouštělo zajistit cizince, který požádal o mezinárodní ochranu v situaci, kdy jsou splněny podmínky pro zajištění takového cizince, automaticky na 180 dní a v podstatě by umožňovalo mechanicky porovnat maximální lhůtu pro zajištění s maximální dobou, po kterou může být příslušné správní řízení vedeno a překračuje-li tato doba správního řízení dobu maximálního zajištění, bylo by možné vždy přistoupit ke stanovení maximální možné doby zajištění. V napadeném rozhodnutí tak skutečně zcela absentují úvahy žalovaného o konkrétních okolnostech případu, které zohlednil při stanovení délky trvání zajištění. Žalovanému nic nebránilo, aby

zohlednil například své dosavadní závěry svědčící o předpokladu rychlejšího průběhu řízení (s ohledem na tvrzenou účelovost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu). Soud přitom podotýká, že na žalovaného opakovaně apeluje, aby v případech, kdy předpokládá rychlejší vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu její účelovosti, přistupoval k zajištění cizinců spíše na kratší dobu, a až následně, zjistí-li skutečnosti, které odůvodňují posuzování žádosti z hlediska § 12 až 14b zákona o azylu, tuto dobu prodloužil.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Z výše uvedených důvodů soud konstatuje, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jak v části týkající se možnosti uložení mírnějších opatření, tak v části týkající se stanovení doby trvání zajištění. Soud tak napadené rozhodnutí zrušil. Soud však již nerozhodoval o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. dubna 2024

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
samosoudkyně